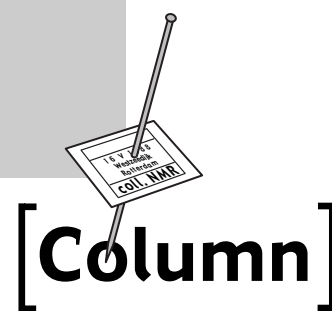

Massavernietiging

JELLE W.F. REUMER

Als er onheil dreigt kun je maar beter voorzorgsmaatregelen nemen. Voordat hier in het beschaafde westen de tweede wereldoorlog uitbrak, hebben heldere geesten het oude Rotterdamse standbeeld van Erasmus ergens begraven. En na de oorlog werd het weer opgegraven, zodat we het nu kunnen bewonderen. Weliswaar op Neerlands meest troosteloze plein, ingebed tussen een stroomcentrale, een jaren-vijftig-lelijke winkelachterkant, een jaren-zestig-lullig kerkzaaltje en een jaren-zeventig-truttig ophaalbruggetje, maar dat kan Erasmus niet helpen en is ook geen verwijt aan de heldere geesten die het beeld hebben gered. Als er ellende aankomt, dan kun je maar beter voorzorgsmaatregelen nemen. Dat moeten ze ook in Bagdad hebben gedacht. Want als straks de Grote Satan binnenvalt, dan moeten de meest waardevolle spullen veilig in bomvrije kelders liggen. Dus werd de inhoud van het Iraaks Museum deels in de kelders opgeslagen.

En toen viel de Grote Satan binnen. Die opereerde zonder mandaat, met de vermeende opbouw van massavernietigingswapens als excuus, en noemde zichzelf The Coalition Forces. De oorlog was een feit. Het

duurde gelukkig allemaal maar kort. De olievelden bij Basra werden door de Britten bevrijd, de olievelden bij Kirkuk door de Koerden, en het Ministerie van Oliezaken in Bagdad door de Amerikanen. Verder was het een oorlog van loze beloften. De Amerikanen werden niet in hun tanks verbrand (hetgeen was beloofd door een tot minister opgewaardeerde stand-up comedian). De Iraakse top werd niet gevonden (hoewel ze daar genoeg foto's van hadden verspreid in de vorm van een zwarte-piet-spel). En de massavernietigingswapens werden ook niet gevonden (maar dat zal wel komen doordat ze er ook niet waren).

Dus ging de massa zelf maar vernietigen. Wat kan de massa zoal vernietigen? Om de te beginnen de woonhuizen van het verdampde regime. En ook de vele paleizen met pikante pin-up schilderijen. En de gehate ministeries (voorzover die er nog stonden). Behalve het Ministerie van Oliezaken, want daar stonden de Coalition Forces dreigend voor. Dan het Iraaks Museum maar. Een onstuitbare massa vernietigers nam alles wat draagbaar was mee en sloeg de rest kort en klein. Zevenduizend jaar oude kleitab-

ten met spijkerschrift, zesduizend jaar oude aardewerken beelden, vijfduizend jaar oude vazen, alles werd gejat of door de massa vernietigd. De vertegenwoordigers van het beschaafde westen stonden erbij en keken naar de blauwe lucht. Toen de op-één-na hoogst beschaafde westerling (Rumsfeld, alleen zijn baas is nog meer beschaafd westers) zag hoeveel er werd gestolen, vroeg hij zich af of er werkelijk zoveel vazen in Irak waren. Er waren meer vazen dan massavernietigingswapens, dus dat kon nooit waar zijn. Maar ja, dacht deze beschaafde westerling, we zijn een leger en geen politiemacht. Dus meer gebouwen beschermen dan het Ministerie van Oliezaken, dat ging even niet.

Nu is dus het Iraakse cultuurbezit verdwenen. De eerste bewijzen van de menselijke beschaving, de oorsprong van het ontstaan van een gestructureerde en stedelijke leefwijze, het oudste overgeleverde (spijker)schrift, dat alles is teloor gegaan in een orgie van vernietiging. De vertegenwoordigers van de beschaving stonden erbij en keken toe. Ze waren te druk met het zoeken naar massavernietiging, maar stonden er naast. []

KLEITABLET MET SPIJKERSCHRIFT AFKOMSTIG UIT HET GEBIED DAT NU IRAK HEET. [UIT: G. MASPERO, 1904, HISTORY OF EGYPT, VOL. VIII]